

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/36/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118211990
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1118211990.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: TV Nova s.r.o., IČO: 45800456, Kříženeckého nám. 5, Praha, Česká republika, zastúpeného PRK Partners s. r. o., IČO: 35 978 643, Hurbanovo nám. 3, Bratislava, proti žalovanému: M7 Group S.A., Rue Albert Borschette 2, L-1246 Luxemburg, Luxemburské veľkovoľvodstvo, zastúpenému HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 36 856 584, Žižkova 9, Bratislava, o nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.07.2018, č.k. 10Ca/1/2018-375, v spojení s uznesením zo Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.01.2019, č.k. 10Ca/1/2018-609, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s uznesením zo dňa 11.01.2019, č.k. 10Ca/1/2018-609, m e n í tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia z a m i e t a .

Žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť :

I. v prípade dekódovacích kariet umožňujúcich prístup k obsahovým službám služby Skylink s miestom inštalácie v Slovenskej republike, zablokovať prístup k televíznym programom NOVA, NOVA Cinema, Nova Gold (predtým Telka), Nova 2 (predtým Smíchov), Nova Action (predtým Fanda), Nova+1,

II. zdržať sa na území Slovenskej republiky poskytovania a predaja dekódovacích kariet umožňujúcich používateľom mimo územia Českej republiky prístup k televíznym programom NOVA, NOVA Cinema, Nova Gold (predtým Telka), Nova 2 (predtým Smíchov), Nova Action (predtým Fanda), Nova+1,

III. zdržať sa na území Slovenskej republiky ponuky služieb Skylink, pokiaľ takéto služby zahŕňajú televízne programy NOVA, NOVA Cinema, Nova Gold (predtým Telka), Nova 2 (predtým Smíchov), Nova Action (predtým Fanda), Nova+1.

Súčasne súd prvej inštancie žalovaného poučil, že podľa § 337 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) môže podať proti žalobcovi žalobu vo veci samej, týkajúcu sa aj nárokov na navrátenie do pôvodného stavu alebo nárokov na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia, s tým, že podľa § 337 ods. 1 C.s.p. jej podaním je povinný znášať právne následky vyplývajúce z C.s.p.

2. V odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobca sa návrhom doručeným konajúcemu súdu dňa 10.07.2018 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosti špecifikované v bode 1 odôvodnenia tohto uznesenia. Ako obchodná spoločnosť, ktorej predmetom

podnikania je okrem iného celoplošné televízne vysielanie šírené prostredníctvom pozemných vysielateľov podľa príslušných licencií udelených Radou Českej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie, uzavrel so žalovaným, ktorý je obchodnou spoločnosťou s predmetom podnikania v poskytovaní služieb satelitného vysielania a šírenia prevzatého televízneho vysielania, okrem iného aj prevádzkovania satelitnej televízie Skylink, dňa 29.03.2016 zmluvy Satellite Lease Agreement a Free TV Channel Distribution Agreement (Zmluva o prenájme satelitnej televízie a Zmluva o distribúcii bezplatnej satelitnej televízie) a dňa 18.09.2017 Term Sheet for time shifted channels Nova+1 and Markiza+1 (Podmienky vzťahujúce sa na časovo posunuté kanály Nova+1 a Markiza+1). V predmetných zmluvách dal žalovanému súhlas na šírenie programov NOVA, NOVA Cinema, Nova Gold (predtým Telka), Nova 2 (predtým Smíchov), Nova Action (predtým Fanda), Nova+1 (ďalej len „české TV programy“) na území Českej republiky, a teda neuzavrel s ním žiadnu licenčnú, prípadne inú zmluvu, umožňujúcu retransmisiu označených programov v zmysle § 125 ods. 3 písm. a) zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon (ďalej len „Autorský zákon“) na území Slovenskej republiky. Začiatkom júna 2018 sa z verejne dostupných zdrojov dozvedel, že žalovaný umožňuje zákazníkom s miestom inštalácie v Slovenskej republike prikúpiť si servisný poplatok pre české stanice za 3,40 eura mesačne alebo 46,10 eura na rok, po ktorého úhrade zákazník s miestom inštalácie v Slovenskej republike získa prístup k plnej ponuke programov určenej pre českého zákazníka; túto skutočnosť mal osvedčovať obsah notárskej zápisnice č. L. XXX/XXXX L. XXXXX/XXXX L. XXXXX/XXXX zo dňa 22.06.2018. Žalobca požiadal žalovaného e-mailom zo dňa 04.06.2018 o vysvetlenie, prečo zákazník na Slovensku neoprávnené sprístupňuje české TV programy, na ktorý e-mail reagoval žalovaný odpoveďou zo dňa 07.06.2018. V nej žalovaný nepoprel svoje konanie, pričom jeho legálnosť zdôvodnil odkazom na voľný pohyb služieb a judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) zo dňa 04.10.2011 v spojených veciach Q.-XXX/XX S. Q.-XXX/XX, Football Association Premier league Ltd. a T. C. (ďalej len „rozhodnutie vo veci T. C.“). Žalobca mal za to, že predmetná argumentácia žalovaného neobstojí, a preto ho listom zo dňa 14.06.2018 vyzval, aby sa svojho protiprávneho konania zdržal, t.j. aby zablokoval prístup k českým TV programom na Slovensku, a to do 15.06.2018, do 12.00 hod. Napriek uvedenej výzve žalovaný vo svojom protiprávnom konaní pokračoval.

3. Žalobca mal z vyššie opísaných dôvodov za to, že existuje naliehavá potreba upraviť pomery strán sporu, najmä s ohľadom na bezprostredne hroziace nebezpečenstvo ujmy na jeho strane, ktoré vzniklo neoprávnenou retransmisiou českých TV programov žalovaným. V opačnom prípade, t.j. pokiaľ by žalovaný naďalej poskytoval retransmisiu TV programov, vystavil by ho riziku vypovedania príslušných zmlúv zo strán jeho licenčných partnerov, rovnako ako riziku uplatnenia náhrady škody, nakoľko v prípade prevzatých programov, najmä filmov, ktoré sú zaradené na dotknutých TV programoch, má vo väčšine prípadov iba územne obmedzenú licenciu poskytnutú tretími osobami na územie Českej republiky. Okrem toho, žalovaný svojim konaním porušuje práva tretích osôb k jednotlivému obsahu českých TV programoch, skresľuje výsledky peplemetrového merania, čo má za následok následné poškodzovanie žalobcu ako prevádzkovateľa vysielania a pokrivenie mediálneho trhu. S každým ďalším zákazníkom žalovaného dochádza k zväčšovaniu jeho ujmy, respektíve k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. V neposlednom rade využíva žalovaný vyššie uvedené protiprávne konanie aj vo vzťahu k ďalším sťažiteľom na relevantnom trhu (t.j. ostatným prevádzkovateľom retransmisie), pretože svoju programovú ponuku robí atraktívnejšou vo vzťahu k programovým ponukám ostatných sťažiteľov, ktorí postupujú v súlade s platnými právnymi predpismi. Z uvedeného pramenila odôvodnená obava žalobcu, že i ostatní prevádzkovatelia retransmisie začnú opätovne šíriť české TV programy, a on bude nútený pristúpiť k vymáhaniu svojich práv súdnou cestou aj voči ďalším osobám.

4. Po zistení, že v zmysle článku 35 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. XXXX/XXXX zo dňa 12.12.2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie Brusel I bis“) je daná právomoc slovenského súdu na konanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, dospel súd prvej inštancie k záveru, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia je dôvodný. Žalobca osvedčil základné podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, keď osvedčil existenciu nebezpečenstva bezprostredne hroziacej škody, ktorú konajúci súd videl, okrem iného, aj v tom, že žalovaný prijímal od zákazníkov poplatky za sprístupnenie českých TV programov, čím na jeho strane došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a zároveň vystavoval žalobcu nebezpečenstvu uplatňovania nárokov zo strany tretích osôb z dôvodu udelených, územne obmedzených licenčných súhlasov so šírením obsahu dotknutých TV programov. Žalobca preukázal, že žalovaný vykonáva retransmisiu českých TV programov na území Slovenskej republiky bez predchádzajúceho súhlasu žalobcu. Keďže žalovaný ani po výzvach žalobcu neupustil od svojho

konania, ktoré sa toho času javilo ako protiprávne, súd prvej inštancie považoval za potrebné zabrániť ďalšiemu konaniu žalovaného a upraviť pomery strán nariadením neodkladného opatrenia.

5. V ďalšom súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovi neuložil povinnosť podať žalobu vo veci samej v zmysle § 336 ods. 1 C.s.p., pretože bol toho názoru, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok v sume 33 eur, v zmysle položky 1 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, nakoľko v celom rozsahu vyhovel návrhu žalobcu, ktorý pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nezaplatil súdny poplatok.

7. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a navrhol ho zmeniť a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnuť z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. Konajúci súd podľa neho pochybil, keď mu vopred nedoručil návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na vyjadrenie. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 1847/16, podľa ktorého s ohľadom na princíp rovnosti zbraní strán v civilnom sporovom konaní musí mať žalovaný možnosť vyjadriť sa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Uvedené korešponduje s dikciou § 329 ods. 1 C.s.p., ktorá stanovuje ako normu, poskytnúť žalovanému krátku lehotu na vyjadrenie k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a len vo výnimočných, naliehavých a odôvodnených prípadoch rozhodnúť bez neho. Preto pokiaľ mu konajúci súd vopred nedoručil návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia a neposkytol aspoň krátku lehotu na podanie vyjadrenia, porušil jeho právo na spravodlivý proces.

8. Majúc za to, že napadnutým neodkladným opatrením nemožno doceliť trvalú úpravu pomerov strán sporu, žalovaný súdu prvej inštancie vytkol, že v rozpore s § 336 ods. 1 C.s.p. neuložil žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej, ktorá by sa týkala tvrdeného nároku žalobcu na kompenzáciu škody a ďalšej ujmy. Vytvoril tak právny stav, ktorý on ako strana sporu buď musí akceptovať alebo bude musieť prebrať na seba procesnú aktivitu a náklady na jeho odstránenie, čo v danom prípade predstavuje zahájiť nákladné rozhodcovské konanie. V tejto súvislosti podotkol, že v rovnakej veci bolo pred súdmi Českej republiky už skôr začaté konanie o predbežnom opatrení, pričom Mestský súd v Prahe uznesením zo dňa 18.07.2018, č.k. 1Nc/9/2018-118, nariadil obsahovo totožné predbežné opatrenie ako v prebiehajúcom konaní; s ohľadom na zásadu ne bis in idem by podľa neho odvolací súd mal napadnuté uznesenie zrušiť a konanie zastaviť.

9. Pokiaľ išlo o samotné posúdenie dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalovaný uviedol, že závery konajúceho súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko žalobcom namietaný postup bol v súlade s právom, najmä s princípom voľného pohybu služieb na spoločnom trhu EÚ. SD EÚ v rozhodnutí vo veci T. C. totiž deklaroval, že akákoľvek prekážka cezhraničného čerpania služieb satelitného vysielania (zmluvná, či zákonná) obmedzuje voľný pohyb služieb. Taká prekážka je zároveň neprípustná, ak ju nemožno objektívne odôvodniť naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu a primeranosťou, pričom ochranu duševného vlastníctva nepovažoval za dostatočný dôvod na obmedzenie voľného pohybu služieb. V zmysle tohto rozhodnutia majú poskytovatelia licencie a poskytovatelia vysielania zohľadniť existenciu cezhraničného poskytovania služieb pri vyjednávaní odmeny. Uvedené závery podľa mienky žalovaného znamenali, že akýkoľvek divák, kdekoľvek v EÚ, teda aj v rámci Slovenskej republiky, si môže zaobstarať dekódovaciu kartu s programovou ponukou pre Českú republiku a kdekoľvek v rámci EÚ sledovať satelitné vysielanie určené pre českého diváka, to všetko bez ohľadu na zmluvné, či licenčné dohody medzi pôvodcom a poskytovateľom vysielania, či inými osobami. Na uvedenom základe vyslovil, že jeho konanie nepredstavovalo žiadne porušenie práva, nakoľko ním len realizoval princíp voľného pohybu služieb v rámci spoločného trhu. Žalobca sa svojím návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia snažil de facto presadiť absolútny zákaz predajov mimo územie stanovené v zmluve, čo je v rozpore so súťažným právom. Podľa článku 4 písm. b) bod (i) nariadenia Komisie č. 330/2010 je v rozpore so súťažným právom (čl. 101 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ) uzavrieť také vertikálne dohody, ktorých účelom je obmedzenie územia, na ktorom kupujúci (žalovaný) môže predávať služby, pričom uvedené platí i pre dohody týkajúce sa pasívnych predajov. Podnikatelia sa teda môžu legálne dohodnúť, že nebudú na nejakom území

aktívne ponúkať dané produkty (aktívny predaj), ale nesmú svojou dohodou obmedziť právo zákazníkov takýto produkt si vyžiadať a zakúpiť kdekoľvek v rámci spoločného trhu (pasívny predaj). Žalovaný zdôraznil, že on sám nevyvíjal na území Slovenskej republiky žiadnu propagačnú činnosť vo vzťahu k predaju programovej ponuky pre Českú republiku; v tomto smere dokonca zakázal svojim predajcom takúto činnosť vyvíjať a túto možnosť neuviedol ani vo svojom cenníku. Považoval teda za zrejmé, že vo vzťahu k poskytovaniu českých TV programov nerealizoval aktívny, ale pasívny predaj, bez reklamy a na výslovné vyžiadanie zákazníka. Z toho následne vyvodil, že žalobca návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia de facto vynucoval zákaz pasívneho predaja služieb, čo je zakázané. V tomto smere poukázal i na odôvodnenie rozhodnutia vo veci T. C., v ktorej SD EÚ konštatoval, že dohoda, ktorá by zakazovala akékoľvek cezhraničné poskytovanie služieb, vrátane pasívnych predajov, by bola v rozpore s článkom 101 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ. Jeho konaním nemohla žalobcovi vzniknúť žiadna podstatnejšia škoda a nedošlo ani k žiadnemu preťahovaniu zákazníkov, keďže zaregistroval len minimálny nárast novej klientely.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zo dňa 20.09.2018 žiadal napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť. Trval na tom, že žalovaný uskutočňoval retransmisiu vysielania v zmysle § 125 ods. 3 písm. e) Autorského zákona bez jeho súhlasu ako vysielateľa, ktorú skutočnosť žalovaný v odvolaní nijako nepoprel, pričom nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci udelenie súhlasu na vysielanie českých TV programov na Slovensku. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného o porušení jeho práva na spravodlivý proces, keďže konajúci súd nebol povinný doručiť mu návrh pred nariadením neodkladného opatrenia. Pokiaľ v tomto smere žalovaný poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 1847/16, toto na prejednávanej veci nedopadá už len z toho dôvodu, že slovenské procesné predpisy, obsiahnuté aj v Civilnom sporovom poriadku, sú odlišné od českých procesných predpisov, a preto ich výklad Ústavným súdom Českej republiky nemožno aplikovať na slovenské pomery. Podľa jeho mienky súd prvej inštancie postupoval správne, keď aplikujúc ustanovenie § 337 ods. 2 C.s.p. mu neuložil povinnosť podať v stanovenej lehote žalobu vo veci samej; neodkladným opatrením totiž možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Samotný fakt, že si voči žalovanému môže uplatňovať nároky na náhradu škody ešte automaticky neznamená, že za pomoci zdržiavacích výrokov nemôže docieľiť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

11. Vo vzťahu k námietke žalovaného o nariadení údajne totožného predbežného opatrenia súdom v Českej republike a poukazu na zásadu ne bis in idem žalobca uviedol, že táto okolnosť nebránila súdu prvej inštancie vydať totožné neodkladné opatrenie aj na území Slovenskej republiky. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Obo 162/2010, slovenský súd, ktorý nemá právomoc konať vo veci samej, nemôže nariadiť predbežné opatrenie, ktoré by malo účinky mimo územia Slovenskej republiky. Princíp teritoriálneho účinku neodkladných opatrení je v súčasnosti obsiahnutý v nariadení Brusel 1 bis a jeho podstatou je, že neodkladné opatrenia majú po ich nariadení iba teritoriálny účinok a sú vykonateľné iba v štáte, v ktorom boli nariadené. Pokiaľ by malo mať neodkladné opatrenie extrateritoriálne účinky musí spĺňať definíciu rozsudku v zmysle článku 2 tohto nariadenia v spojení s článkom 37 nariadenia. Vyššie uvedené podmienky neboli splnené vo vzťahu k predbežnému opatreniu vydanému v Českej republike, preto toto nemá na území Slovenskej republiky žiadne účinky; existencia tohto rozhodnutia preto nebránila vydaniu totožného neodkladného opatrenia slovenským súdom.

12. Žalobca nesúhlasil s názorom žalovaného, že rozhodnutie vo veci T. C. malo relevanciu vo vzťahu k prejednávanej veci, nakoľko vychádzalo z rozdielnych skutkových okolností a nemohlo zmeniť územne obmedzenú licenciu (súhlas) na licenciu (súhlas), ktorá sa uplatňuje na celé územie EÚ. Zároveň, podstatou sporu boli práva k zápasom Premier League, ktoré sa nepovažujú za autorské dielo, pričom tieto sa týkali výlučných územných práv na vysielanie zápasov. V danej veci však nebola dohodnutá žiadna územná exkluzivita, za ktorú by žalovaný platil poplatky. V tomto smere neobstojí ani argumentácia žalovaného o obmedzení pasívneho predaja jeho služieb. Žalovaný bol v zmysle zmluvy o šírení programov výslovne oprávnený šíriť české TV programy v rámci príslušného územia, t.j. v rámci Českej republiky, a preto nesmel propagovať prístup k týmto programom mimo tohto územia bez jeho súhlasu; kľúčovým sa stal teda fakt, že žalovaný nedisponoval súhlasom žalobcu na šírenie českých TV programov v Slovenskej republike v zmysle § 123 ods. 3 písm. e) Autorského zákona.

13. Pokiaľ žalovaný rozporoval vznik prípadnej škody z dôvodu, že nezaznamenal výraznejší nárast nových zákazníkov, táto okolnosť podľa žalobcu nemala vplyv na (ne)dôvodnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V dôsledku konania žalovaného bol totiž vystavený riziku vzniku zodpovednosti

za prípadnú škodu voči tým osobám, ktoré mu poskytlí územné licencie na použitie diel len pre územie Českej republiky.

14. Žalovaný v reakcii, v písomnom podaní zo dňa 05.11.2018, zotrval na dôvodoch podaného odvolania, pokiaľ išlo o (ne)doručenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia za účelom podania vyjadrenia, ako aj existenciu totožného predbežného opatrenia nariadeného súdmi v Českej republike. Vo vzťahu k námietke o nedostatku poučenia žalobcu podľa § 336 ods. 1 C.s.p. žalovaný uviedol, že táto už medzičasom stratila opodstatnenie, nakoľko žalobca podal rozhodcovskú žalobcu vo veci samej.

15. Žalovaný poprel, že by uskutočňoval retransmisiu vysielania českých TV programov na území Slovenskej republiky bez súhlasu žalobcu. Ozrejmil, že poskytuje predaj dekódovacích kariet a závisí od diváka, kde sa rozhodne tieto karty použiť a tak čerpať služby satelitného vysielania, nakoľko satelitné vysielanie nemožno technicky obmedziť hranicami štátov. On sám túto možnosť pritom nijako nepropaguje, a preto snaha žalobcu de facto o absolútny zákaz pasívnych predajov (služieb) mimo územie stanovené v zmluve, odporuje súťažnému právu. Zároveň, z princípu voľného pohybu služieb plynie, že akýkoľvek divák kdekoľvek v EÚ si môže legálne zaobstarať dekódovaciu kartu s programovou ponukou pre Českú republiku a kdekoľvek v EÚ legálne sledovať satelitné vysielanie určené pre Českú republiku. Zároveň zdôraznil, že žalobcovi nehrozil vznik žiadnej reálnej ujmy, a preto nebol dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia.

16. Žalobca vo vyjadrení k stanovisku žalovaného zo dňa 21.11.2018 zopakoval a zotrval na dôvodnosti svojej argumentácie uvedenej v písomnom vyjadrení zo dňa 20.09.2018.

17. Žalovaný v stanovisku zo dňa 14.12.2018 doplnil, že v skutkovo identickej veci žalobcu FTV Prima, spol. s.r.o. proti žalovanému M7 Group S.A., Vrchní soud v Prahe uznesením zo dňa 26.11.2018, sp. zn. 5Co/57/2018, zmenil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým tento vyhovel návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, tak, že tento návrh zamietol. Žalobca pritom argumentoval, že žalovaný umožňuje divákovi sledovanie programov Prima v Slovenskej republike, hoci sú tieto určené len pre územie Českej republiky. Český súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal z obsahu a zo záverov rozhodnutia SD EÚ vo veci T. C. uzavruc, že akýkoľvek divák, kdekoľvek v EÚ si môže zaobstarať dekódovaciu kartu s programovou ponukou pre Českú republiku a kdekoľvek v EÚ tak sledovať satelitné vysielanie určené pre českého diváka, a to bez ohľadu na zmluvné, či licenčné dohody medzi pôvodcom obsahu (žalobca) a poskytovateľom vysielania (žalovaný), či inými osobami. Túto argumentáciu Vrchního soudu v Prahe považoval žalovaný za presvedčivú.

18. V ďalšom písomnom podaní zo dňa 28.12.2018 žalovaný uviedol, že Vrchní soud v Prahe potvrdil jeho stanovisko ohľadne aplikácie rozhodnutia vo veci T. C. na prejednávajúcu vec, keď v skutkovo a právne totožnej veci žalobcu TV Nova, s.r.o. proti žalovanému M7 Group, S.A. uznesením zo dňa 26.11.2018, sp. zn. 5Co/63/2018, zmenil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým nariadil obsahovo rovnaké predbežné opatrenie, tak, že návrh na jeho nariadenie ako nedôvodný zamietol. Tento názor českého súdu je pritom konzistentne vyjadrený v obdobných rozhodnutiach týkajúcich sa káuz TV Prima (sp. zn. 5Co/57/2018) a TV Markíza (sp. zn. 5Co/62/2018).

19. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 11.01.2019, č.k. 10Ca/1/2018-609, doplnil výrok napadnutého uznesenia, tak, že žalobcovi uložil povinnosť podať na súd žalobu, ktorou sa voči žalovanému bude domáhať zdržania sa porušovania jeho práv, odstránenia následkov protiprávneho konania, ako aj poskytnutia primeraného zadosťučinenia v lehote 90 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, s tým, že ak žalobca takú žalobu v stanovenej lehote nepodá, neodkladné opatrenie zanikne.

20. Žalobca v reakcii na písomné podanie žalovaného zo dňa 25.02.2019, v ktorom poukázal a súčasne predložil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.01.2019, sp. zn. 5Co/297/2018 (vo veci MARKIZA - SLOVAKIA, spol. s.r.o. proti M7 Group S.A.), informoval odvolací súd, že dňa 18.09.2018 inicioval rozhodcovské konanie vo veci samej podľa Rozhodcovských pravidiel Medzinárodnej obchodnej komory, s miestom konania v Haagu, Holandsko, a tak si splnil povinnosť uloženú súdom prvej inštancie v uznesení zo dňa 11.01.2019, č.k. 10Ca/1/2018-609. Nestotožnil sa so závermi českých súdov, ktoré bez právomoci konať vo veci samej, v totožnom, ako aj v skutkovo podobnom spore zamietli návrhy na nariadenie predbežného opatrenia s poukazom na rozhodnutie vo

veci T. C.. Zároveň, žalobca vyjadril pochybnosti o správnosti uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.01.2019, sp. zn. 5Co/297/2018, ktoré sa však podľa neho nevzťahovalo na prejednávajúcu vec, nakoľko žalovaný uskutočňoval neoprávnenú retransmisiu českých TV programov na území Slovenskej republiky, a preto právomoc slovenských súdov bola daná.

21. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného, bolo posúdiť, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia.

23. Podľa článku 35 nariadenia Brusel 1 bis na súde členského štátu možno podať návrh na vydanie predbežných opatrení vrátane ochranných opatrení, ktoré sú dostupné podľa právneho poriadku tohto členského štátu, aj keby mali právomoc rozhodovať vo veci samej súde iného členského štátu.

24. Podľa § 324 ods. 1 C.s.p. pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

25. Podľa § 324 ods. 3 C.s.p. neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

26. Podľa § 325 ods. 1 C.s.p. neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

27. Podľa § 341 ods. 1 C.s.p. neodkladným opatrením môže súd nariadiť strane, aby sa zdržala konania, ktorým ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva.

28. Podľa § 341 ods. 2 C.s.p. ak sa neodkladné opatrenie nariaďuje pred konaním vo veci samej, súd určí lehotu na podanie žaloby; márnym uplynutím tejto lehoty neodkladné opatrenie zaniká.

29. Nariadiť neodkladné opatrenie podľa citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku je možné, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Účelom neodkladných opatrení je bezodkladná úprava pomerov strán sporu a podmienkou pre ich nariadenie je osvedčenie, že bez bezodkladnej úpravy právnych pomerov by bolo právo strany sporu, ktorá podáva návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ohrozené, príp. že by bola ohrozená exekúcia. Preto je potrebné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladná ochrana, ako i osvedčenie, že je tu nebezpečenstvo bezprostrednej ujmy. Je nutné vychádzať z naliehavosti a nutnej potreby bezodkladnej úpravy pomerov, ktorá je osvedčená iba vtedy, ak sa preukáže existencia takých konkrétnych úkonov strany sporu, voči ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje, v dôsledku ktorých sa strana, ktorá podáva návrh na neodkladné opatrenie, môže dôvodne obávať nenapraviteľnej alebo len ťažko napraviteľnej ujmy na jej strane. Splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení žalobcu, no je potrebné tieto tvrdenia osvedčiť, a to aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti, keď pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení.

30. V prvom rade odvolací súd považoval za potrebné vysporiadať sa s námietkou žalovaného spočívajúcou v tom, že vzhľadom na konanie medzi sporovými stranami o obsahovo totožnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred súdmi v Českej republike, kde Vrchní soud v Prahe uznesením zo dňa 26.11.2018, sp. zn. 5Co/63/2018, zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, je na mieste, aby v zmysle zásady ne bis in idem zrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a konanie zastavil; túto námietku žalovaného nepovažoval odvolací súd za dôvodnú.

31. Vychádzajúc z článku 35 nariadenia Brusel 1 bis je zrejmé, že strana sporu sa môže obrátiť na súd ktoréhokoľvek členského štátu, i takého, ktorý nemá právomoc konať v merite veci, a žiadať o nariadenie predbežného opatrenia (v podmienkach Slovenskej republiky neodkladného opatrenia podľa C.s.p. -

pozn. odvolacieho súdu), ktorému oprávneniu koreluje povinnosť súdu rozhodnúť o takom návrhu. V zmysle rozhodnutia SD EÚ vo veci C-125/79 Denilauer, by malo existovať prepojenie medzi predmetom požadovaného predbežného/neodkladného opatrenia a územnou súdnou právomocou zmluvného štátu súdu, na ktorom sa toto opatrenie vyžaduje. Je tomu tak z dôvodu, že súd miesta alebo v každom prípade súd zmluvného štátu, v ktorom sa nachádza majetok, ktorý je predmetom požadovaného opatrenia, je najlepšie schopný posúdiť okolnosti, ktoré môžu viesť k nariadeniu alebo zamietnutiu požadovaného opatrenia alebo k stanoveniu postupu a podmienok, ktoré musí žalobca dodržať, aby bolo možné zaručiť predbežný a zaisťovací charakter povolených opatrení. Uvedenému napokon zodpovedá i znenie bodu 33 základných cieľov nariadenia Brusel 1 bis, ktorý okrem iného uvádza, že ak predbežné opatrenie nariadi súd členského štátu, ktorý nemá právomoc rozhodovať vo veci samej, účinok tohto opatrenia by mal byť obmedzený len na územie tohto členského štátu. Vychádzajúc z týchto záverov, vzhľadom na existujúce teritoriálne prepojenie navrhovaného neodkladného opatrenia s územím Slovenskej republiky, je odvolací súd toho názoru, že i prípadné kladné rozhodnutie o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia vydané súdmi Českej republiky, nebránilo vecne a miestne príslušnému súdu Slovenskej republiky prejednať návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko tento má väzbu s územím Slovenskej republiky. Treba zároveň dodať, že žalovaným zmienená zásada ne bis in idem, t.j. nie dvakrát o tej istej veci, má zabrániť dvojitému prejednaniu a rozhodnutiu o tej istej veci, t.j. o meritornej veci s rovnakým predmetom a medzi tými istými stranami sporu, v záujme zachovania právnej istoty. V podmienkach slovenského právneho poriadku, resp. Civilného sporového poriadku ju možno stotožniť s termínom prekážka rozhodnutej veci (res iudicata) uvedenej v § 230 C.s.p. Tá však pojednáva o veciach právoplatne rozhodnutých súdmi Slovenskej republiky, a nie súdmi iného cudzieho štátu, a preto ju nemožno aplikovať vo vzťahu k právoplatným rozhodnutiam akéhokoľvek členského štátu EÚ, vrátane Českej republiky, ako sa mylne domnieva žalovaný. Zároveň, napadnutým uznesením súd prvej inštancie nerozhodol vo veci samej, ktorá je t.č. podľa udania žalobcu, už predmetom rozhodcovského konania.

32. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že právomoc súdov Slovenskej republiky prejednať a rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nebola dotknutá ani dohodou sporových strán, aby akékoľvek spory, nároky alebo názorové nesúlady vyplývajúce alebo súvisiace so zmluvami (Zmluva o distribúcii bezplatnej satelitnej televízie a Zmluva o prenájme satelitnej televízie), vrátane otázok týkajúcich sa ich vytvorenia, platnosti, výkladu alebo ukončenia, ktoré sporové strany nedokázali vyriešiť vzájomnými rokovaniami, riešili v zmysle rozhodcovských pravidiel Medzinárodnej obchodnej komory, ktoré konanie má prebiehať v Haagu, v Holandsku. Tu možno vychádzať z rozhodnutia SD EÚ vo veci C-391/95 Van Uden Maritime BV proti Kommanditgesellschaft in Firma Deco Line a i., v ktorej SD EÚ konštatoval, že len púhy fakt, že konanie je alebo môže byť začaté o podstate veci na súde zmluvného štátu nezavaruje súd iného zmluvného štátu jeho súdnej právomoci podľa článku 31 (v rozhodnutí ako článok 24) Dohovoru o súdnej právomoci a výkone rozsudkov v občianskoprávných a obchodných veciach zo dňa 27.09.1968 (ďalej len „Dohovor“), týkajúceho sa neodkladných/predbežných opatrení. Zároveň, ak sa predmet žiadosti o predbežné opatrenie týka otázky spadajúcej do rozsahu pôsobnosti Dohovoru, tento je uplatniteľný a jeho článok 31 môže delegovať súdnu právomoc na súd prejednávajúci návrh, dokonca aj keď sa konanie o merite veci už začalo alebo sa môže začať, a dokonca aj vtedy, ak toto konanie má prebiehať pred rozhodcami.

33. Pokiaľ ide o posúdenie dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vychádzajúc z tvrdení uvedených žalobcom v samotnom návrhu, so zreteľom i na skutočnosti vyplývajúce z obsahu súdneho spisu a prihliadajúc na odvolaciu argumentáciu žalovaného, dospel odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, k záveru, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je dôvodný; žalobca v dostatočnej miere neosvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ktorá okolnosť patrí k jedným z predpokladov pre vyhovenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

34. Je zrejmé, že žalobca vyvodzoval dôvodnosť nariadenia neodkladného opatrenia od skutočnosti, že žalovaný v rozpore so zmluvnými dojednaniaми umožňoval používateľom mimo územia Českej republiky (konkrétne v Slovenskej republike) prístup k českým TV programom prostredníctvom dekódovacích kariet, hoci ich distribúcia a použitie bola zmluvne obmedzená výlučne na územie Českej republiky. Táto argumentácia žalobcu vo svetle judikatúry SD EÚ neobstojí. Zo záverov rozhodnutia SD EÚ vo veci T. C. totiž vyplýva, že divák kdekokoľvek v rámci EÚ, t.j. i na území Slovenskej republiky, si môže zakúpiť dekódovaciu kartu s programovou ponukou určenou pre Českú republiku a prostredníctvom nej sledovať

satelitné vysielanie určené pre Českú republiku, bez ohľadu na zmluvné alebo licenčné dojednania medzi pôvodcom obsahu (žalobcom) a poskytovateľom vysielania (žalovaným) alebo inými osobami. Licenčné zmluvy na práva duševného vlastníctva, ktorých obsahom je aj dojednanie o postúpení práv majiteľa vysielateľ chránený predmet z členského štátu licenčnému zástupcovi, čiže zákaz jeho vysielania inými počas určitého obdobia, postačujú na to, aby sa na ich základe konštatovalo, že taká dohoda má protisúťažný charakter. Zmluvne dojednané územné obmedzenia výkonu takého práva smerujú k rozdeleniu národných trhov, a preto môžu byť v rozpore s cieľom Zmluvy, ktorým je dosiahnutie integrácie trhov zriadením jednotného trhu. Z tohto dôvodu vyhodnotil SD EÚ také ustanovenia v zmluve medzi majiteľom práv duševného vlastníctva a vysielacou organizáciou ako obmedzenie hospodárskej súťaže zakázané článkom 101 Zmluvy o fungovaní EÚ, lebo organizácii ukladali povinnosť neposkytovať dekódovacie zariadenie umožňujúce prístup k chráneným predmetom tohto majiteľa, s cieľom využívať ich mimo územia pokrytého touto zmluvou.

35. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, v situácii, keď žalobca síce osvedčil, že sa žalovaný dopustil retransmisie vysielania českých TV programov na území Slovenskej republiky, hoci táto bola viazaná zmluvne na územie Českej republiky (ktorú okolnosť žalovaný ani nerozporoval - pozn. odvolacieho súdu), jeho konanie nemožno považovať za protiprávne z hľadiska veci samej, nakoľko s ohľadom na závery rozhodnutia SD EÚ vo veci T. C. išlo o konanie dovolené. Zmluvne dohodnuté územné obmedzenie oprávnenia vysielateľ a šíriť české TV programy len na území Českej republiky, ktorého porušenia sa žalobca dovoľáva, totiž vo svetle záverov citovaného rozhodnutia SD EÚ možno považovať za dojednania v rozpore s článkom 101 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, najmä v situácii, keď žalobca neosvedčil, že by žalovaný vykonával aktívny predaj zmluvne dohodnutých služieb/tovaru. Tu treba prisvedčiť žalovanému, že z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by na území Slovenskej republiky vyvíjal aktívnu propagačnú činnosť vo vzťahu k predaju programovej ponuky pre Českú republiku, keď išlo len o predaj pasívny. Označené rozhodnutie SD EÚ bolo podľa mienky odvolacieho súdu pritom možné aplikovať na prejednávany prípad, nakoľko sa týkalo tak otázok voľného poskytovania služieb (hoci sekundárne sa dotklo voľného pohybu dekódovacích zariadení ako tovaru), ako aj obmedzovania hospodárskej súťaže (zákaz cezhraničného poskytovania služieb, a tým priznanie absolútnej územnej výlučnosti v tomto smere). Pokiaľ žalobca namietal, že podstatou rozhodnutia SD EÚ vo veci T. C. bola ochrana športových zápasov, ktoré nepoživali ochranu na základe autorského práva, odvolací súd poukazuje na to, že SD EÚ považoval športové zápasy, vzhľadom na ich jedinečnú a originálnu povahu, za predmety hodné ochrany porovnateľnej s ochranou autorských diel. Konštatoval pritom, že právo Únie nebráni v zásade takej ochrane práv podľa právnej úpravy, ktorá je schopná odôvodniť obmedzenie voľného poskytovania služieb, za predpokladu, že také obmedzenie nebude prekračovať to, čo je potrebné na dosiahnutie cieľa ochrany duševného vlastníctva. Následne dospel k záveru, že obmedzenie spočívajúce v zákaze používania zahraničných dekódovacích zariadení, nemôže byť odôvodnené vzhľadom na cieľ ochrany práv duševného vlastníctva, a teda ochranu duševného vlastníctva nepovažoval za dostatočný dôvod na obmedzenie voľného pohybu služieb; tento záver možno aplikovať i na prejednanú vec.

36. A napokon, pokiaľ žalobca namietal a poukazyval na nebezpečenstvo hrozacej ujmy, nakoľko v dôsledku konania žalovaného bol vystavený riziku vypovedania licenčných zmlúv s tretími osobami na prevzaté programy vysielané na dotknutých TV programoch, s viazanosťou na územie Českej republiky, tieto skutočnosti dôkazne nijako neosvedčil; jeho námietky v tomto smere tak ostali len v rovine neosvedčených tvrdení.

37. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a jeho sumarizáciou, možno teda konštatovať, že žalovaný dôvodne vytýkal, že súd prvej inštancie pochybil, keď na návrh žalobcu nariadil neodkladné opatrenie v situácii, keď na jeho nariadenie neboli splnené zákonné predpoklady.

38. Neobstojí však námietka žalovaného, že súd prvej inštancie pochybil a porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď mu pred nariadením neodkladného opatrenia nedoručil návrh žalobcu a nevyžiadal si jeho vyjadrenie. Vzhľadom na charakter inštitútu neodkladného opatrenia, ktorému je vlastná potreba poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany práv, a teda požiadavka rýchlosti rozhodnutia, nebolo povinnosťou konajúceho súdu oboznámiť žalovaného vopred s návrhom žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia a vyčkat' na jeho stanovisko k nemu. V tomto smere neobstojí poukaz žalovaného na nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 1847/2016, ktorý vychádzal z odlišného skutkového stavu. Ústavný súd Českej republiky totiž posudzoval situáciu, keď okresný súd

zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, považujúc ho za nedôvodný bez toho, aby s ním oboznámil žalovaného, ktorého stanovisko bolo z logiky veci nadbytočné. Následne, v dôsledku odvolania podaného vedľajšou účastníčkou, vec predložil krajskému súdu, ktorý rozhodol tak, že návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel; žalovanému pritom nedoručil napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ani odvolanie podané vedľajšou účastníčkou. Túto okolnosť vyhodnotil Ústavný súd Českej republiky ako porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu rovnosti účastníkov konania. Je teda zrejmé, že označený nález Ústavného súdu Českej republiky na prejednávany prípad nedopadá. Zároveň, treba zdôrazniť, že súdy Slovenskej republiky nie sú nálezom Ústavného súdu Českej republiky v civilnom sporovom konaní v zmysle § 193 C.s.p. viazané.

39. S poukazom na vyššie uvedené, po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, prihliadajúc na dôvody uvedené žalovaným v odvolaní proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie, dospel odvolací súd k záveru, že v danej veci neboli naplnené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím uznesením podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

40. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov celého (prvoinštančného a odvolacieho) konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).